

въ рѣката къмъ Драгня и го спаси. Сега всички разбрахъ защо азъ се връщахъ отъ половинъ моста и защо не искахъ да го миня.

Дѣцата се качихъ отъ ново и се смѣяхъ на Драгня. Той се качи цѣлъ цѣленичѣкъ измокренъ и изподрасканъ. Дѣцата продължихъ пакъ си, като прѣминяхме отъ друго мѣсто. Сега азъ вървѣхъ пакъ на чело — най-напрѣди и всички ме погледвахъ, а Трайко ме често погледваше и милваше.

IV.

На гробищата.

Достигнахме единъ баиръ. Всички слѣзохъ да вървятъ. Задъ този баиръ бѣхъ гробищата. Всички се отправихъ къмъ тѣхъ, само Иванка не искаше.

— Защо не обичашъ гробищата Иванке? попита ъж Трайко. — Страхъ ли те е да влѣзешъ въ тѣхъ?

— Не ме е страхъ, но като си помисля за хората, които сж заровени тамъ, става ми много жално. Другитѣ дѣца ѝ се смѣяхъ и карахъ магаретата къмъ гробищата.

Когато наближихъ, Иванка слѣзе бързо отъ магарето си и се затече въ гробищата.

— Какво направи, Иванке? Къдѣ отивашъ? се провикнахъ подиръ ѝ дѣцата.

Иванка не отговори нищо. Тя блѣсна портата, влѣзе въ гробищата и се затече къмъ единъ новъ гробъ. Трайко отиде подиръ нея. Тя дойде до гроба тамъ бѣше колиничило едно четире годишно дѣте и плачеше на гроба. Иванка го издигна.

— Защо плачешъ, миличко? — Попита го тя.

Дѣтето плачеше и не можаше нищо да отговори.

То бѣше много красиво дѣте, но бѣдно облѣчено.

Иванка го пакъ запита: „Защо си самичко тука?—

— Оставихъ ме тука Менѣ ми е гладно! — отговори плачишкомъ дѣтето.